Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαυβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 8

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Φοβερὰ συναυλία ἠκολούθησεν ἐκεῖνα τὰ πρῶτα σφυρίγματα καὶ κοάσματα. Ἠκούοντο βρυχηθμοί, κατόπιν τριγμοί, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἔβγαιναν ἀπὸ χιλιάδας τροχαλιῶν περιστρεφομένων, κατόπιν γαυγίσματα, ποῦ ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἔβγαιναν ἀπὸ συμμορίας λυσσασμένων σκύλων, ἀλλόκοτα γαργαρίσματα, σὰν νὰ ἔκαμναν γαργάρες ἑκατοντάδες ἀνθρώπων διὰ νὰ τοὺς περάσῃ ὁ πονόλαιμος, κατόπιν δὲ ἕνα ἠχηρότατον σφυροκόπημα, σὰν νὰ ἐκαλαφάτιζαν δέκα χιλιάδες καλαφάτες τὰ μαδέρια ὁλοκλήρου στόλου...

— Τί ζῷα εἶνε αὐτὰ ποὺ κάμνουν τόσην φασαρίαν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Οἱ φοῦνοι, οἱ βάτραχοι καὶ τὰ βατραχάκια, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Εἶνε ἑκατομμύρια βατραχοειδῆ, κρυμμένα στὰ τέλματα ἢ ἐπάνω στὰ δένδρα, καὶ κάμνουν τὴν σερενάτα των στὴν σελήνην.

— Ὦ ! νὰ τὰ πάρῃ ἡ ὀργή ! .... Ποτέ μου δὲν ἤκουσα τέτοια κοσμοχαλασιά.

— Καλὴ βραδυὰ ἀπόψε γιὰ τὰ φείδια, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἐννοῶ ὅτι τὰ ἑρπετὰ θὰ τὴν γεμίσουν καλὰ τὴν παραδαρμένη των. Καταβροχθίζουν ἑκατομμύρια τέτοιους βαρτάχους, κ' ἔχουν, λέει, τόσην ἐπιτηδειότητα ὥστε τοὺς ἑλκύουν καὶ μπαίνουν μόνοι των στὰ στόματά των.

— Μά .. ὦ ! ... γιὰ δῆτε, γιὰ δῆτε ! Τί εἶνε αὐτὲς αἱ σπίθες ποῦ κυματίζουν ἐκεῖ κάτω! ἀνεβόησεν ἔκπληκτος ὁ Ἀλόνσος.

— Σπίθες ! εἶπε γελῶν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἔχεις λάθος, ἐξάδελφέ μου· εἶνε τὰ λαμπρὰ κουκούχος, ἢ ἂν σ' ἀρέσει καλλίτερα, αἱ φωτειναὶ μυῖαι.

— Ἔντομα φωσφορίζοντα ;

— Ναί· καὶ ἐκπέμπουν, ἀπὸ τοὺς τελευταίους δακτυλίους τῆς γαστρός, φῶς τόσον ζωηρόν, ὅπως βλέπεις πολὺ καλά, ὥστε ἀμιλλῶνται πρὸς τὰς μεγαλητέρας λαμπυρίδας καὶ τὰς ὡραιοτέρας ἀτμίδας. Μὲ ἕνα κουκούχος διαβάζει κανεὶς πολὺ καλά, ὅσον σκοτεινὴ κι' ἂν εἶνε ἡ νύκτα.

— Μοῦ ἔχουν εἰπῆ, Ραφαήλ, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τὰ μεταχειρίζονται ὡς στολίδια· εἶνε ἀλήθεια ;

— Ἀληθέστατον, Ἀλόνσε· ἀλλὰ τὰ μεταχειρίζονται καὶ εἰς καλλιτέραν ἀκόμη χρῆσιν, θηλαδὴ εἰς τὸ ψάρευμα· τὰ δένουν εἰς ἕνα μπαστοῦνι καὶ προσελκύουν μὲ τὸ φῶς τῶν τὰ ψάρια, ὅπως γίνεται στὸ πυροφάνι.

— Στὸ τραπέζι ! ἀνεβόησεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς μάγειρον.

Οἱ ταξειδιῶται μας εἶχαν πολλὴν ὄρεξιν· ἐκάθησαν λοιπὸν κοντὰ στὴ φωτιά, τὴν ὁποίαν ἤναψεν ὁ Ἰνδός, καὶ ἐτίμησαν ὅσον ἔπρεπε τὰ φαγητά· κατόπιν, ἀφοῦ ἐκάπνισαν μερικὰ σιγαρέττα, ἀνέβησαν εἰς τὰς αἰώρας των, ποῦ εἶχαν κρεμάσῃ ἀπὸ τοὺς κλάδους ἑνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον προεξεῖχεν ἐπάνω εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ Γιαρουρῆς ὁ-

«Ὁ Ἀλόνσος ἀνεσκίρτησε καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλήν...» (Σελ. 58, στήλ. α'.)

μῶς ἐπρατήμησε νὰ πλαγιάσῃ μέσα εἰς τὴν λέμβον διὰ νὰ ἐπιτηρῇ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

— Ποῖος ἔχει τὴν πρώτην βάρδιαν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Σύ, ὁ Γιαρουρῆς τὴν δευτέραν, ἐγὼ τὴν τρίτην, καὶ ὁ Βελάσκος τὴν τετάρτην, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Τότε κλεῖστε τὰ μάτια σας, εἶπεν ὁ νέος, γεμίζων τὸ τουφέκι του. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι κανὲν ἀπρόοπτον δὲν θὰ μας ἐνοχλήσῃ.

— Καλὴ βάρδια, ἀπήντησαν οἱ σύντροφοί του, καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Ἀλόνσος ἤναψεν ἄλλο ἕνα σιγαρέττον, ἐκάθησεν ὅσον ἠδυνήθη ἀναπαυτικώτερα μέσα στὴν αἰώραν του, ἔβαλε κοντὰ τὸ τουφέκι του, ἤνοιξε καλὰ τὰ μάτια του καὶ ἐτέντωσε τὰ αὐτιά του...

Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατείλῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα δάση, ἀλλὰ τὴν ἐσκέπαζε τὸ σύννεφον, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινεν ἐπάνω εἰς τὸν Ὀρενόκον. Διὰ αὐτὸ ἔχυνε φῶς τόσον ὠχρὸν ὥστε δὲν ἐπέτρεπε νὰ διακρίνῃ κανεὶς καὶ τὰ μεγάλα ἀκόμη ἀντικείμενα εἰς ἀπόστασιν ὁπωσδήποτε μεγάλην. Διὰ αὐτὸ ὁ νεανίας, ὅστις δὲν εἶχε λησμονήσει τοὺς Ἰνδούς, ποὺ ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ τουφέκια καὶ εἶχαν ἐξαφανισθῆ τόσον γρήγορα, ἐκράτουσε τὰ μάτια του καρφωμένα πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, καὶ ἀκριβῶς πρὸ τοῦ μέρους ὅπου ὑπελόγιζεν ὅτι εὑρίσκετο ἡ ἀμπουδιά.

Οἱ μεγάλοι φρῦνοι καὶ οἱ βάτραχοι, ἀφοῦ ἐχαιρέτισαν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νυκτερινοῦ ἄστρου, εἶχαν θέσει τέρμα εἰς τὰς συναυλίας των. Μόνον δὲ κάποτε καὶ κάποτε ἠκούετο καὶ μία ὀμοβροντία σφυριγμάτων ἢ ἔκρηξις μουγγρισμάτων, ἄλλα κατόπιν ἢ σιωπὴ ἐπανήρχετο ὑπὸ τὰ μεγάλα καὶ σκιερὰ δάση. Ἔξαφνα μία ὀξεῖα κραυγή, ὡς ἡ κραυγὴ τοῦ ραμφιστοῦ, ἀλλὰ πολὺ ἰσχυροτέρα, διέκοψε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Ὁ Ἀλόνσος ἀνεσκίρτησε καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλήν, ρίπτων εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐρευνητικὸν βλέμμα.

— Ραμφιστὴς καὶ νὰ κελαδῇ αὐτὴν τὴν ὥραν· ἐψιθύρισε. Μά. . . . ἀρά γε εἶνε πουλὶ αὐτό ; . . . Γιαρουρῆ !

— Ἀφέντη ! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός, ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν κουπαστὴν τῆς λέμβου.

— Τὸ ἤκουσες ;

— Τίποτε δὲν ξερεύγει τοῦ Ἰνδοῦ, κι' ὅταν κοιμᾶται ἀκόμα.

— Τί εἶνε ; . . . ραμφιστής ;

— Κανένα πουλὶ δὲν φωνάζει τόσον διαπεραστικά.

— Τί ὑποθέτεις πῶς εἶνε ;

— Σύνθημα.

— Καὶ ποῖος νὰ τὸ ἔκαμε ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω κ' ἐγώ.

— Βλέπεις τίποτε στὸν ποταμόν ;

— Τίποτε.

— Μήπως κ' ἐβγάλαν αὐτὴν τὴν φωνὴν οἱ χθεσινοβραδυνοὶ Ἰνδοί ;

— Πολὺ πιθανόν.

— Σφάλα λοιπὸν τὰ μάτια σου, κ' ἐγὼ ἀγρυπνῶ προσεκτικά.

Ὁ Γιαρουρῆς, ἀφοῦ ἔρριψε δεύτερον καὶ ἐρευνητικώτερον βλέμμα εἰς τὸν ποταμόν, ἐπλάγιασε πάλιν μέσα στὴν βάρκαν.

Ὁ Ἀλόνσος ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά του, ἐλπίζων ν' ἀκούσῃ καὶ ἄλλο σύνθημα, ἀλλὰ τίποτε πλέον δὲν ἤκουσε. Κατὰ τὰς δέκα ὅμως, τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ σύννεφον ἐσκίαζε τὸ φεγγάρι, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε, πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, μίαν μαύρην γραμμήν, ποὺ ἔσχιζε τὸ ρεῦμα καὶ διηυθύνετο πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπάρου. Δὲν ἠμπόρεσεν ὅμως καλλίτερα νὰ τὰ ἐξακριβώσῃ, διότι, ὅταν τὸ σύννεφο ἐπέρασε κ' ἐχάθη, ἡ δὲ σελήνη ἐφωταγώγησε πάλιν τὸν ποταμόν, ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη γραμμὴ δὲν ἐφαίνετο πλέον.

— Ἴσως ἦτο κανένας καϊμάνος, ἐψιθύρισε, καὶ δὲν τὴν ἐσυλλογίσθη πλέον.

Ὅσην ὥραν ἐφύλαξαν βάρδιαν οἱ σύντροφοί του, μὲ τὴν σειράν του ἕκαστος, κανὲν ἀξιοσημείωτον ἐπεισόδιον δὲν ἐτάραξε τὴν ἠρεμίαν τῆς νυκτός.

Κατὰ τὰς ἕξ τὸ πρωΐ, ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ φυσᾷ δροσερὸν αεράκι ἀπὸ τὰ βορειὰ μέρη, ἔλυσαν τὰ πανιὰ καὶ ἔξῃ κολουθήσαν τὸ ταξείδι. Ἐλογάριαζαν νὰ κάμουν τὸν δεύτερον σταθμόν των εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Μανιαποῦρε, δεξιοῦ παραποτάμου τοῦ Ὀρενόκου.

Τὰ πτηνὰ καὶ οἱ πίθηκοι πολυάριθμοι πάντοτε καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνα, εἶχαν ξαναρχίσῃ τὰς συναυλίας των, ὑποκαταστήσαντες τὰς τόσον ἀλλοκότους καὶ παραφώνους συναυλίας τῶν βατράχων καὶ τῶν φρύνων.

Εἰς τὰς ὄχθας ἐφαίνοντο ποῦ ἐπετοῦσαν κοπάδια τὰ *ὰρά*, ἤτοι μεγάλοι κόκκινοι παπαγάλοι, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται ἔτσι, διότι διαρκῶς φωνάζουν *ἀρά-ὰρά* συμμορίαι *ἀρακαρί*, μικρὰ ραμφισταὶ σὰν τὰ κοτσύφια, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ ράμφος δυσαναλόγως παμμέγιστον· σμήνη *τίτο-τίκο*, εἶδος στρουθίων τὰ ὁποῖα συναθροίζονται ἀπειραριθμα μαζί, ἐνῷ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ ἀρμένιζαν, σοβαρώτατα κουρνιασμένα ἐπάνω εἰς τὰ χείλη τῶν πετάλων τῶν *βαϊλιπῶν βικτοριῶν*, τὰ *πασσάκια*, πουλιὰ μὲ μακροτάτας κνήμας, τὰ ὁποῖα τρέφονται μὲ φάρια.

Ἔξοχα ἐπίσης ἦσαν τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα, χωρὶς διακοπὴν ἐνεφανίζοντο ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, προκαλοῦντα κραυγὰς θαυμασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ νέου Ἀλόνσου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῇ χλωρίδα μὲ τόσην ποικιλίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Φλωρίδα, ἡ ὁποία μόνον εἰς πεῦκα ἔχει πλοῦτον.

Κατόπιν παρουσιάζοντο θάση ἀπὸ μιρίτας, οἱ ὁποῖοι εἶνε περάστιοι φοίνικες μὲ ριπιδοειδῆ φύλλα, χωρισμένα εἰς ταινίας, ἀλλὰ τόσον μεγάλα ὥστε ἕνας ἄνδρας θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σηκώσῃ παραπάνω ἀπὸ ἕνα, καὶ φορτωμένα μὲ καρπούς, ποὺ ἦσαν κρεμασμένοι εἰς τσαμπιὰ πολλοί μαζί· λόγγοι ἀπὸ *μποσσοῦ*, ἄλλο εἶδος φοινίκων καὶ αὐτῶν, ἀλλὰ μὲ φύλλα ἄκαμπτα, ὀδοντωτὰ εἰς τὰς κόψεις τῶν σὰν πριόνια, πυκνότατα, εὐθύτατα καὶ μακρὰ δέκα ἕως ἑνδεκα μέτρα ἀπὸ φοίνικας *τηύκουμ*, ἀπὸ τὰς ἴνας τῶν ὁποίων οἱ Ἰνδοὶ ἐξάγουν εἶδος στερεωτάτης καννάβεως, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται διὰ νὰ κατασκευάζουν τὰς αἰώρας των· ἀπὸ φοίνικας *παπούγχα* ἢ ροδακινοφοίνικας, οἱ ὁποῖοι λέγονται ἔτσι, διότι παράγουν κομψοὺς πλοκάμους ὀπωρικῶν, ποὺ ὁμοιάζουν μὲ τὰ ροδάκινα καὶ ἐνῷ γλυκύτατοι ὅταν βράζονται στὸ νερὸ μὲ ὀλίγην ζάχαριν· ἀπὸ *βακαβά*, οἰνοφόρους φοίνικας, ἀπὸ τὸν κορμὸν τῶν ὁποίων ἐξάγεται, ὅταν τὸν κάμουν μίαν ἐντομήν, ἓν εἶδος οἴνου πολὺ δυνατοῦ καὶ μεθυστικοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐπάνω στὸν ποταμὸν τὰ ὑδροχαρῆ φυτὰ δὲν ἔλειπαν· ἦσαν *ἀνίγκα (ἀρα)* μὲ φύλλα μεγάλα ἔχοντα σχῆμα καρδίας, βλαμένα εἰς τὸ ἄκρον μίσχων, ποὺ ἐξέχαν ὑπεράνω τοῦ ρεύματος ἦσαν καὶ μυρῖκαι, φύλλα περισσότερον σεμνὰ καὶ ταπεινά, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων.

Οἱ ταξειδιῶται ἐταξείδευαν τρεῖς ἤδη ὥρας μὲ ταχύτητα πέντε ἕως ἓξ κόμβων, διότι τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόκου ἦτο καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀσθενές, ἕνεκα τῆς μικροτάτης κλίσεως τῆς κοίτης του. Αἴφνης ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο εἰς τὴν πρῶραν, ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον μίαν κατοικίαν, κειμένην πλησίον τῆς συμβολῆς ἑνὸς μικροῦ παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἦτο ἓν εἶδος παράγκας ἀνοικτῆς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, μὲ τὴν στέγην καὶ τοὺς τοίχους σκεπασμένους ἀπὸ *κουρούβα*, εἴδους φύλλων φοίνικος, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ εἰς τὰς οἰκοδομάς των, καὶ ἦτο τοποθετημένη ἐπὶ πασσάλων διὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰς περιοδικὰς πλημμύρας τοῦ ποταμοῦ.

Δεμένη εἰς τοὺς πασσάλους, μία *μοντάρια*, δηλαδὴ ἓν μικρὸν ἰνδικὸν μονόξυλον, σκαμμένον μὲ τὴν φωτιὰν ἀπὸ τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου, ἐταλαντεύετο μὲ τὴν ῥοὴν τῶν κυμάτων τοῦ ρεύματος.

— Νὰ εἶνε ἀρά γε κατοικημένη αὐτὴ ἡ καλύβη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Κανένα δὲν βλέπω,—εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Κατοικοῦν Ἰνδοὶ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ;

— Οἱ Ὀττομάκοι.

— Καὶ εἶνε ἐπίφοβοι ;

— Ὄχι, ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦν τὴν συντροφιὰ τῶν λευκῶν.

— Πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε αὐτὴ τὴν παράγκα,—εἶπεν ὁ ἰατρός. Θὰ ἔμενα πολὺ εὐχριστημένος, ἂν εὕρισκα τὸν ἰδιοκτήτην της.

— Νὰ τὸν ἐρωτήσετε. . . τί πράγμα ;—ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἂν εἶδε νὰ περνοῦν Ἰνδοὶ ὡπλισμένοι μὲ τουφέκια.

— Καλὴ ἰδέα αὐτή. Βάλε πλώρη κατὰ τὸ ποταμάκι, Γιαρουρῆ !

Ἡ λέμβος ἐπῆρε τὴν βόλταν, καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο δίπλα στὸ μονόξυλο. Ὁ Ἀλόνσος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπιάσθησαν ἀπὸ τοὺς πασσάλους, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσκάλωσαν ἐπάνω εἰς τὸ σανιδένιον πάτωμα τῆς καλύβης.

Ἓν βλέμμα ἤρκεσε διὰ νὰ πεισθοῦν ὅτι ἦτο ἔρημος ἐκείνη ἡ πενιχρὰ κατοικία. Κάποιος ὅμως, φαίνεται, ἦτο κάτοικός της, διότι ὑπῆρχε κρεμασμένη ἀπὸ δύο πασσάλους μία αἰώρα ἀπὸ ἴνας *τούκουμ* τεχνικὰ πλεγμένας, καὶ μερικὰ *κούβα*, δηλαδὴ γεροκολοκύθαι, χωρισμέναι εἰς τὴν μέσην καὶ καλὰ στεγνωμέναι, σὰν αὐτὰς ποὺ μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ ὡς δοχεῖα.

Ὁ Ἀλόνσος ὅμως, ὁ ὁποῖος παντοῦ ἐνοοῦσε τὰ ψάχνῃ, ἀνεκάλυψε κάτω ἀπὸ ἕνα πακὺ στρῶμα φύλλων δύο πυραμίδας ἀπὸ κάτι φαιοπετρίνους μικρὰς σφαίρας, ποὺ ἦσαν κάπως μεγαλείτεραι ἀπὸ αὐγὰ χήνας καὶ ἐφαίνοντο καμωμέναι ἀπὸ ἓν εἶδος λιπαρᾶς ἀργίλου.

— Εἰς τί χρησιμεύουν αὐταὶ αἱ σφαῖραι ;—ἠρώτησε κατάπληκτος.

— Αὐταὶ αἱ σφαῖραι δεικνύουν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς ἐδῶ τῆς καλύβης εἶνε Ὀττομάκος, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Μά. . . τί πράγμα εἶνε ;

— *Πόγια*.

— Οὔτε τώρα ἐκατάλαβα τίποτε, γιατρέ.

— Μάθε λοιπὸν ὅτι αὐταὶ αἱ σφαῖραι ἀποτελοῦν τὴν τροφὴν τῶν Ὀττομάκων Ἰνδῶν, ὅταν λείψῃ τὸ κυνήγι. Τὰς τρώγουν, φίλτατέ μου, καὶ μὲ τί ὄρεξι !

— Μά . . . δὲν εἶνε ἀπὸ χῶμα ;

— Ναί· ἀπὸ ἄργιλον, ἀλλὰ λιπαρὰν καὶ ἐλαιώδη ἄργιλον, ἡ ὁποία περιέχει ὀλίγον ὀξείδιον τοῦ σιδήρου. Ἕνας φίλος μου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέλυσεν, εὑρῆκεν ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ πυρίτην λίθον καὶ στυπτηρίαν μὲ ἓν τρίτον ἀσβέστου.

— Καὶ λέγετε ὅτι οἱ Ὀττομάκοι τὸ τρώγουν αὐτὸ τὸ χῶμα ;

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκάϊμ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

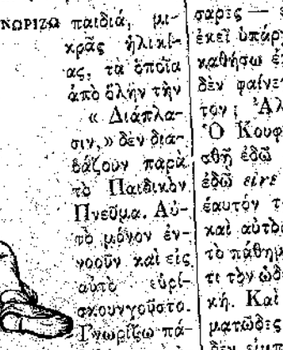

Γνωρίζω παιδιά, μικρᾶς ἡλικίας, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ὅλην τὴν «Διάπλασιν,» δὲν διαβάζουν παρὰ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα. Αὐτὸ μόνον ἐννοοῦν καὶ εἰς αὐτὸ εὑρίσκουν γοῦστο. Γνωρίζω πάλιν ἄλλα παιδιά πολὺ μεγαλήτερα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ὅλην τὴν «Διάπλασιν» μόνον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα δὲν διαβάζουν. Διότι δὲν τὸ ἐννοοῦν, καί, φυσικά, κανένα γοῦστο δὲν εὑρίσκουν.

Τέτοια παιδιά, ὅσον καὶ ἂν εἶνε σπάνια, ὑπάρχουν. Ἤλθια πάντοτε δὲν εἶνε κάθε ἄλλο. Καὶ κρίσιν εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν, καὶ νοημοσύνην, καὶ ἀντίληψιν, καὶ ἀγαθὴν μνήμην, καὶ ἀντίληψιν, καὶ νοημοσύνην, καὶ ἀντίληψιν, καὶ νὰ μαθήματα τῶν νὰ προοδεύουν, καὶ κάθε πρᾶγμα σοβαρὸν καὶ ὡραῖον νὰ τὸ ἐννοοῦν. Τοὺς ξεφεύγει μόνον ἡ εὐφυΐα, ἡ εὐφυολογία, ἐκεῖνο ποὺ λέγομεν *πνεῦμα*. Ἀπὸ πνεῦμα δὲν καταλαβαίνουν γρύ. Εἰμποροῦν νὰ κουβεντιάσουν τὸ ἀστεῖοτερον, τὸ ἐξυπνότερον ἀνέκδοτον, καὶ νὰ τὸ εὕρουν κουταμάραν χωρὶς νόημα, καὶ ὄχι μόνον νὰ μὴ γελάσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ θυμώσουν πῶς γελοῦν μὲ «τέτοιες ἀνοστιές» οἱ ἄλλοι.

Μίαν ἡμέραν, διηγοῦντο εἰς κύκλον παιδικόν, τὸ γνωστὸν ἀνέκδοτον τοῦ Κουφιοκεφαλάκη : Ἐταξείδευε μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Εἰς τὸ βαγόνι του ἦσαν ἐν ὅλῳ ἑπτὰ ἄνθρωποι, μὲ τὸν ἑαυτόν του, τέσσαρες ἀπ' ἐδῶ, καὶ τρεῖς ἀπέναντι. Ὁ Κουφιοκεφαλάκης, μεταξὺ τῶν τεσσάρων καθήμενος, ἐστενοχωρεῖτο. «Ἐκεῖ ἔχει θέσι» ἐσυλλογίσθη, ἐνῷ ἔβλεπε τοὺς τρεῖς ἀντικρυνοὺς νὰ κάθηνται ἀνέτως. Καὶ ἀμέσως σηκόνεται καὶ μετατίθεται ἀπέναντι.

Ὅλοι γελοῦν — ἐκτὸς τοῦ Νίκου, ὁ ὁποῖος τοὺς κυττάζει μὲ ἀπορίαν.

— Γιατί δὲν γελᾷς ; τὸν ἐρωτοῦν.

— Δὲν μου λέτε γιατὶ γελᾶτε σεῖς ; ἀντερωτᾷ.

Τοῦ ἐξηγοῦν τότε ὅτι ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔκαμε μίαν κωμικωτάτην ἀνοησίαν, διότι μετατέθη εἰς μεταξὺ τῶν τριῶν τοὺς ἔκαμε τέσσαρας, καὶ ἑπομένως ἠύρε πάλιν τὴν ἰδίαν στενοχωρίαν.

— Μὰ τὸ ἐννοῶ ! ἐφώναξεν ὁ Νίκος. Ἔκαμε μιὰ κουταμάρα. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ γελάσῳ ; δὲν βλέπω τὸν λόγον !

— Ἐ ! εἶσαι βλάκας ! τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι.

Βλάκας ; διόλου ! Μόνον μία λεπτότης τοῦ διέφυγε. Καὶ ἡ λεπτότης αὐτὴ ἦτο ὁ λανθασμένος ὑπολογισμὸς τοῦ Κουφιοκεφαλάκη, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχεν ὅλην τὴν ἐπίφασιν τοῦ ὀρθοῦ. «Ἐδῶ εἶνε τέσσαρες — ἐκεῖ εἶνε τρεῖς. Φυσικὰ λοιπὸν ἐκεῖ ὑπάρχει περισσότερα εὐρυχωρία. Ἂς καθήσω ἐκεῖ.» Αὐτό, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν φαίνεται λογικώτατον, φρονιμώτατον ; Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὸ ἀστεῖον λάθος ; Ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἀντὶ νὰ συλλογισθῇ ἐδῶ *εἴμεθα* τέσσαρες, ἐσυλλογίσθη ἐδῶ *εἶνε* τέσσαρες. Δηλαδὴ ἐξήρεσε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὸν λογαριασμόν. Ἐνῷ καὶ αὐτὸς ἦτο μέσα. Καὶ τὴν ἔπαθε. Καὶ τὸ πάθημά του εἶνε ἀστεῖον, ἀκριβῶς διότι τὸν ὡδήγησεν εἰς αὐτὸ μία δῆθεν λογική. Καὶ τὸ ἀνέκδοτον δι' αὐτὸ εἶνε πνευματῶδες. Ἔχει ὅμως ἕνα *πνεῦμα*, ποὺ δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ τὸ συλλάβῃ καθείς. Ὁ Νῖκος, καὶ οἱ ὁμοίως ἀντιλαμβανόμενοι, συλλογίζονται ὅτι ἕνα λάθος εἰς ἕνα λογαριασμὸν δὲν εἶνε πρᾶγμα ποὺ νὰ μας κάμῃ νὰ γελάσωμεν. Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης ποὺ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ λάθος, τοῦ φαίνεται ἁπλῶς ὡς νὰ εἶπε 7 καὶ 5, 13. Μὰ γελᾷ κανεὶς ποτὲ διὰ τέτοια; Ἔκτος ἂν εἶνε χάχας ἐκ γενετῆς!

Ὁ Νῖκος λοιπὸν δὲν γελᾷ μὲ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα»,—χωρὶς νὰ εἶνε ἠλίθιος. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλοι ποὺ δὲν γελοῦν... δι' ἄλλον λόγον.

Κάποτε, εἰς παιδικὸν κύκλον, ἐθαύμαζαν τὴν βλακείαν ἑνὸς μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐρωτηθεὶς «ποῖον εἶχον πατέρα οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου», ἀπήντησε σοβαρώτατα ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται. . .

Ὅλοι ἐγέλασαν,— ἐκτὸς τοῦ Πέτρου. Καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησαν διατί δὲν γελᾷ, εἶπε :

— Μπᾶ ! καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ θυμᾶται τὸ παιδί ; Μήπως εἶνε καμεῖς ὑποχρεωμένος νὰ θυμᾶται ἀπέξω ὅλη τὴν Ἱερὰ Ἱστορία ;

Δὲν ἐκατάλαβεν ὁ καϊμένος ὁ Πέτρος...

— Μὰ δὲν μου λές, τοῦ λέγει τότε ἕνας φίλος του, ἂν σ' ἐρωτήσῃ κανείς : « ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ἀνδρέας, τὰ παιδιὰ τοῦ Νομάρχη ποῖον ἔχουν πατέρα», θὰ πῆς πῶς δὲ θυμᾶσαι ;

— Ἀ ὄχι· ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος. Αὐτὸ τὸ ξέρω. Θὰ πῶ πῶς ἔχουν πατέρα τὸν Νομάρχη !

— Ἐ ! λοιπόν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ποῖον ἔχουν πατέρα ; . . . Τὸ ἴδιο εἶνε !

— Μπᾶ ! ! ἐκπλήσσεται ὁ Πέτρος. Τὸν Νομάρχη εἶχαν κι' αὐτοί ;

Ἐτελείωσεν. Ὁ Πέτρος εἶνε ἠλίθιος. Δὲν τοῦ ξεφεύγει μόνον τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ἡ λογική. Αὐτὸς δὲν θὰ γελάσῃ ποτὲ μὲ Παιδικὸν Πνεῦμα. Καὶ δι' ἄλλον λόγον, βλέπετε, πολὺ διαφορετικόν, ἀπὸ ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον δὲν γελᾷ ὁ Νῖκος . . .

Ὁ Νῖκος καὶ ἀντίληψιν ἔχει, καὶ κρίσιν, καὶ νοημοσύνην, καὶ εἰς τὰ μαθήματά του προοδεύει. Ὁ Πέτρος ἀπεναντίας εἶνε *μυαλὸ κοιμισμένο*, καθὼς λέγουν, καὶ ὑπάρχει φόβος ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ ποτέ. Τίποτε δὲν θὰ ἐννοήσῃ ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του, καὶ τίποτε γενναῖον δὲν θὰ κάμῃ. Τὸ πολὺ-πολὺ εἰμπορεῖ νὰ μάθῃ μερικὰ πράγματα μηχανικῶς, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ τελειώσῃ ὅπως-ὅπως τὰ μαθήματά του, νὰ εὕρῃ καμμίαν ἐργασίαν, μηχανικὴν καὶ αὐτήν, ποῦ νὰ μὴν ἀπαιτῇ οὔτε ἀντίληψιν, οὔτε εὐφυΐαν, οὔτε πρωτοβουλίαν.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἐν Παιδικὸν Πνεῦμα εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς λυδία λίθος τοῦ νοῦ. Ἀλλὰ χρειάζεται προσοχή. Ὅπως δὲν εἶνε βέβαια μεγαλοφυεῖς ὅλοι ὅσοι ἐννοοῦν καὶ γελοῦν μὲ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, — οὕτω δὲν εἶνε ἠλίθιοι καὶ ὅλοι ὅσοι δὲν τὰ ἐννοοῦν καὶ δὲν γελοῦν.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὁ Μῆτσος καὶ ὁ Μανώλης, τὰ δύο ἀρκουδόπουλα, ἔμαθαν καὶ ἔπαιζαν τὲς σβοῦρες. Ὄχι ὅμως, ὅπως παίζουν αὐτὰ τὸ παιγνίδι εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου τὰς τυλίγουν μὲ τὸ σπαγάκι καὶ ὕστερα τὲς δίνουν μιὰ καταγῆς καὶ τὰς ἀφήνουν νὰ γυρίζουν μόνες των, ὥς που νὰ πέσουν κάτω. Ὁ Μῆτσος καὶ ὁ Μανώλης ἔμαθαν νὰ τὰς γυρίζουν, ὅπως κάμνουν στὴν Πόλην καὶ ς' ἄλλα μέρη, καὶ στὴν Ἀγγλίαν ἀκόμα.

Εἶχε ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα καμτσικάκι μὲ σπάγον. Αἱ σβοῦρές των ἦσαν πολίτικες *φοῦρλες, χωρὶς κεφάλι*. Τὰς ἔστριβαν μὲ τὸ χέρι, καὶ ὕστερα τὰς ἄρχιζαν στὲς καμτσικιὲς καὶ ὅσο τὰς ἔδερναν τόσον ἐγύριζαν αἱ σβοῦρες... Κ' ἐφώναζαν:

— Γειά σου, Μῆτσο!

— Κτύπα, Μανώλη!

— Ὁ Μῆτσος κερδίζει.

— Μά, ὄχι; σοῦ λέγω... ὁ Μανώλης κερδίζει!

« Ἐπαιζαν τὲς σβοῦρες... »

— Οὔ, οὔ!... ἔπεσε ἡ σβοῦρα τοῦ Μήτσου.

— Μπράβο σου, Μανώλη... Δός της! Δός της, νὰ φθάσῃ στὸ σημάδι!

— Ζήτω!... Πάλι βγῆκε μπροστὰ ὁ Μῆτσος.

— Ἀμ' δέ! Ὁ Μανώλης κερδίζει! Ὁ Μανώλης, ὁ Μανώλης! Ζήτωωω!...

Ἔπαιζαν μιὰ μέρα τὰ δύο ἐξαδελφάκια, ποῖος νὰ τὴν πρωτοπάγῃ τὴν σβοῦρά του, χωρὶς νὰ πέσῃ κάτω, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν τῆς αὐλῆς ἕως τὴν ἄλλην. Καὶ δός του καμτσικιές, καὶ φωνὲς καὶ γέλια! Ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ σχολείου τοῦ κυρίου Μαϊμουδιάδου ἦσαν μαζευμένοι καὶ τους ἔβλεπαν, κ' ἐφώναζαν, ὅπως τοὺς εἴδατε παραπάνω...

Διότι, πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ὁ σοφὸς κύριος Μαϊμουδιάδης Δ. Φ. δὲν τους ἐμάθαινε μόνον τὰ σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα μαθήματα, ποῦ εἶχε κουβαλήσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τὰ παιχνίδια ποῦ παίζανε τὰ μικρὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Καλὰ εἶνε τὰ μαθήματα, ἔλεγε· μὰ πρέπει νὰ ξεσκάζουν καὶ λιγάκι τὰ παιδιά.

Γι' αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, ὅλοι οἱ δρόμοι καὶ τὰ δρομάκια, κ' αἱ πλατεῖες τοῦ δάσους καὶ τοῦ κάμπου ἐβούϊζαν ἀπὸ τὴν φασαρία ποὺ ἔκαμναν τὰ ζωάκια μὲ τὰ παιγνίδια των. Εἶχε διαλέξῃ τὸ καθένα καὶ τὸ παιγνίδι του, καὶ ἦσαν ὅλα ἐνθουσιασμένα. Τὰ ἀρκουδόπουλα ἔπαιζαν τὲς σβοῦρες περίφημα, ὅπως εἴπαμε. Ἡ Τιγρίνα μὲ τὸ σχοινάκι της ἐχορόπηδοῦσε μιὰ χαρά, καὶ καμμιὰ ἄλλη δὲν μποροῦσε νὰ παραβγῇ μαζί της. Ὁ Ἀγριοκαπράκος ἤτανε πρῶτος καὶ καλλίτερος στὲς ἀμάδες. Ἂν ἐρωτᾶτε γιὰ τὸν Λεονταράκη, αὐτὸς ὅλα τὰ παιγνίδια τὰ ἤξερε καὶ τὰ ἔπαιζε καλά.

« Κ' ἐκτυποῦσε τὸ στεφάνι του... »

Ἀλλὰ ἔχασε ὁποιος δὲν εἶδε, ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες, τὸν ἀγαπητό μας, τὸν κατεργαράκο μας, τὸν φιλαράκο μας τὸν Γιαννάκη τῆς κυρίας Ἐλεφαντίνας, μὲ τὸ ὡραῖο κασκετάκι του, μὲ τὸ ὡραῖο ἄσπρο κατεβαστὸ κολλάρο του (τῶν δύο δραχμῶν τὸ ἕνα), μὲ τὰ ἄσπρα λινὰ μακρυὰ παγταλόνια του, ποὺ τὰ εἶχε γυρισμένα στοὺς ἀστραγάλους γιὰ νὰ μὴν τὰ πατᾷ καὶ μπερδεύεται, — πῶς ἔτρεχε πηδηκτὸς καὶ γελαστός, μὲ τὴν προβοσκιδούλα του ψηλὰ-ψηλά, κ' ἐκτυποῦσε τὸ *στεφάνι* του, καὶ τὸ στεφάνι ἔτρεχε, καὶ πηλάλα κι' αὐτὸς νὰ τὸ φθάσῃ, !

Ὅλα τέλος τὰ ζωάκια ἦσαν ξεφτέρια στὰ παιγνίδια. Στὰ μαθήματα ὅμως;

Ἄ! στὰ μαθήματα ἄλλος λόγος!

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Μέσα 'ς τῆς λίμνης τὰ νερά,
Τὰ γάργαρα καὶ καθαρά,
Ὁ κύκνος καμαρόνει
Μὲ τὰ λευκά του τὰ φτερά,
Λευκότερ' ἀπὸ χιόνι.

Ἀτάραχα καὶ σιγαλὰ
Σὰν βάρκα πλέει καὶ κυλᾷ
Σ' τῆς λίμνης τὴ γαλήνη,
Σηκόνει τὸ λαιμὸ ψηλά,
Τὰ μάτια μισοκλείνει.

Κι' ἀγάλια-ἀγάλια προχωρεῖ...
Στὴ λίμνη τὴ γυαλιστερὴ
Ἀχνὴ-ἀχνὴ σκιά του πέφτει,
Καὶ φαίνεται σὰ νὰ θωρῇ
Σὲ φωτερὸ καθρέφτη.

[Ἀπὸ τὰ «Πρῶτα Βήματα»]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Ἡ Ἐβελίνα μᾶς δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα! εἶπεν ἡ μητρυιά της, εὐχαριστημένη διότι ἔβλεπε μίαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰς προγονάς της ἀπησχολημένην μὲ τὸ βιβλίον της, ἂν καὶ τοῦτο λιγάκι την ἐξέπληξε, διότι ἡ Ἐβελίνα πάντοτε τῆς εἶχε κάμῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἦτο περισσότερον νωθρὰ καὶ ἐπιπολαία ἀπὸ ὅλας.

Αἱ ἄλλες ἔσκασαν στὰ γέλια.

— Δὲν ἐγκρίνω αὐτὰ ποὺ διαβάζει ἡ Ἐβελίνα! εἶπεν ἡ Δωροθέα. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ λάβετε κανένα μέτρον...

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐπλησίασε τὴν φιλαναγνώστριαν καὶ ἔσκυψεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της. Ἡ Ἐβελίνα ἀνεσήκωσε τὰ μάτια της καὶ την εἶδεν.

— Εἶνε πολὺ ὡραῖο βιβλίο! εἶπεν. Ὁ Σὶρ Ρηγινάλδος καὶ ἡ Λαίδη Κωνσταντία τώρα μόλις ἔφυγαν μαζὶ ἀπὸ τὸν πύργον... Δὲν κάνει ν' ἀρίσωμε ἀργότερα τὸ μάθημα ὥς που νὰ ἰδῶ, ἂν θὰ μονομαχήσουν ὁ σύζυγος τῆς Λαίδης Κωνσταντίας καὶ ὁ Σὶρ Ρηγινάλδος;... Ὑποθέτω ὅτι ὁ Σὶρ Ρηγινάλδος κάνει τὸ πρόσωπον τοῦ ραδιούργου, ἀλλὰ μ' ἀρέσει· εἶνε πόσον εὔμορφος καὶ τολμητίας!

— Ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ βιβλίο, Ἐβελίνα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, καταστενοχωρημένη.

— Τὸ πῆρα ἀπὸ τὴν καμαριέρα μας.

— Δὲν εἶνε βιβλίο κατάλληλο γιὰ σένα, ἀγαπητή μου Ἐβελίνα, εἶπεν ἡ μαμμά της, καὶ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τῆς το ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ χέρια της. Θὰ τῆς το ἐπιστρέψω, καί, ἀφοῦ ἀρέσει ἡ ἀνάγνωσις, θὰ σου πάρω κἄτι εὔμορφες ἱστορίτσες...

— Ὠ! δὲν μ' ἀρέσουν τὰ βιβλία ποὺ εἶνε γραμμένα γιὰ κορίτσια, ἀπήντησεν ἡ Ἐβελίνα. Εἶνε ὅλα σαχλά. Ἀφῆστέ με νὰ το τελειώσω αὐτὸ ἐδῶ... Εἶνε τόσο ἐνδιαφέρον!

— Ὄχι, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Καλλίτερα εἶνε νὰ μὴν το τελειώσῃς· ἔλα, κάθησε τώρα στὴν καρέκλα σου. Νομίζω, — ἐξηκολούθησε, καθημένη καὶ ἡ ἰδία εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τραπέζης, — ὅτι καλὸν εἶνε νὰ κάμωμεν ὅ,τι λέγει τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων σας.

— Σήμερα τὸ πρωΐ, ἔχομεν Ἱστορίαν, Γαλλικὰ καὶ Ἀριθμητικήν, — εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Ἐπειδὴ εἶνε ἀργά, θὰ παραλείψωμεν τὰ Γαλλικά, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, καὶ θ' ἀρχίσωμεν μὲ τὴν ἱστορίαν.

— Δὲν ξεύρει Γαλλικὰ καθόλου! ἐκρυφοψιθύρισεν ἡ Ἐλεονώρα εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν, ἡ ὁποία ἔκαμε πάλιν τὸ κίχλισμά της, καὶ ἐδέησε ν' ἀνακληθῇ εἰς τὴν τάξιν.

— Θὰ δώσω στὲς μικρότερες νὰ λύσουν προβλήματα τῆς Ἀριθμητικῆς, καὶ μὲ τὲς μεγάλες θὰ κάμωμεν τὴν ἱστορίαν μας, — ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

— Ὠ! ὄχι, ἐξήγησεν ἡ Δωροθέα, ἀνοίγουσα ἓν βιβλίον· ἐμεῖς δὲν κάμνομε συνήθως ἔτσι. Διαβάζομε ἡ καθεμία μὲ τὴ σειρά της ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Μάρχαμ. Νά! ἐδῶ εἴμαστε...

— Σχεδὸν στὴν ἀρχὴ ἀκόμα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ἐκπληκτος.

— Μάλιστα... τὸ ἐπεράσαμε δυὸ φορὲς ὅλο, καὶ τώρα το ξαναπερνοῦμε ἄλλη μία φορά, διὰ νὰ το μάθωμε τελείως, λέει ἡ μὶς Δάλυ...

— Θὰ σας κάμω πρῶτα μερικὰς ἐρωτήσεις, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

Ἔκαμε τὰς ἐρωτήσεις· ἀλλὰ δὲν ηὗρεν ἱκανοποιητικὰς τὰς ἀπαντήσεις, καὶ ἡ Ἐβελίνα ἐδήλωσεν ὅτι, φυσικά, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαβάζῃ κανεὶς καὶ συγχρόνως νὰ προσέχῃ εἰς τὸ μάθημα.

« Ἐφιθύρισε κάτι... » (Σελ. 63.)

Ἡ Μαριωρὴ ἐπειράχθη πολὺ μὲ τὰς ἐρωτήσεις, διότι ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸ ἦτο ἔμμεσος ἀποδοκιμασία τοῦ συστήματος τῆς μὶς Δάλυ, διότι ἡ δασκάλισσά των δὲν ἔκαμνεν ἐρωτήσεις παρὰ μόνον «εἰς τὸ μάθημα ποῦ ἔβαζε καὶ ὄχι «ἀνακατωτά». Καί, ὑπερασπιζομένη τρόπον τινὰ σιωπηρῶς τὴν δασκάλισσάν της, δὲν ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις, ἂν καὶ ἐγνώριζε πολλὰς ἀπὸ αὐτάς, χωρὶς νὰ της κόψῃ τὸ μυαλὸ ὅτι ἐκινδύνευε μὲ τὴν φαινομενικὴν ἀμαθειάν της νὰ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ κατακριθῇ ἡ μὶς Δάλυ...

Ἡ Δωροθέα ἐκοπίασε περισσότερον διὰ ν' ἀπαντήσῃ καλλίτερα εἰς τὰς ἐρωτήσεις, μολονότι δὲν τῆς ἤρεσεν ἡ καινοτομία. Τὸ ἴδιον καὶ ἡ Μαριάννα, ἂν καὶ ἔκαμε λάθη πολὺ κωμικά. Ἡ Ἐλεονώρα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἔκαμαν ἄλλο παρὰ νὰ πνίγουν τὰ γέλια ποὺ ἀνέβαιναν στὸν λαιμόν των, καὶ ἡ Οὐϊνιφρεδ, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ φύλλον τῆς καλλιγραφίας, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε βάλῃ ἡ μητέρα της ν' ἀντιγράψῃ, ἐτρύπωσε ἀποκάτω στὸ τραπέζι διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὴν κοῦκλάν της.

— Ἔλα κοντά μου, Οὐϊνιφρεδ, καὶ δεῖξέ μου τί ἔγραψες; εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ὅταν ἀνεκάλυψεν εἰς τί κατεγίνετο ἡ μικρούλα. — Ὠ! παιδάκι μου, ἀνέκραξεν ἔπειτα, μόλις ἐκύτταξε καὶ εἶδε τὸ μουτζουρωμένο κατεβατό· δὲν ἠμποροῦσες νὰ το γράψῃς καθαρώτερα καὶ καλλίτερα;

— Μά... ἠμποροῦσα, θαρρῶ! ἀπήντησεν ἡ Οὐϊνιφρεδ μὲ τὸ γέλιο στὰ χείλη.

— Γιατὶ λοιπόν, μικρό μου, δὲν το ἔκαμες; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Εἶνε κρῖμα, ἅμα δὲν εἶνε ἐπιμελὴ καὶ προσεκτικὰ τὰ κοριτσάκια...

— Μά... ξέρετε, ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει νὰ κουράζωμαι μὲ τὰ μαθήματα! ἀπήντησε μὲ ὅλην της τὴν εἰλικρίνειαν ἡ Οὐϊνιφρεδ, ἐνῷ ἔβαζεν ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὸ χεράκι της μέσα στὸ χέρι τῆς μυτρυιᾶς της, καὶ ἀκουμβοῦσε μὲ θάρρος καὶ ἀγάπην ἐπάνω της. Αὐτὸ ὅμως δὲν πειράζει· γιατὶ ἐγὼ εἶμαι τόσο μικρή...

— Καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς εἴπαμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ την βάζωμε νὰ μελετῇ διὰ τῆς βίας, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ ἐνοχλῆσθε καθόλου γι' αὐτήν.

— Ἀγαπητή μου Δωροθέα, αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ προσπαθήσῃ μόνη της κι' ὄχι νὰ την ἀναγκάσωμεν διὰ τῆς βίας! ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, κάπως στενοχωρημένη μὲ τὴν παρέμβασιν τῆς προγονῆς της. — Ἔλα, Οὐϊνιφρεδ, θέλεις νὰ δοκιμάσῃς ἄλλη μιὰ φορά;

— Θέλω! ἀπήντησεν ἡ μικρούλα· δὲν θέλω ὅμως καὶ νὰ κουράζωμαι παραπολύ.

Ἐξανακάθησε, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ προσεκτικώτερα, ἐνῷ ἡ κυρία Μάρσαλ εἶπεν εἰς τὰς ἄλλας νὰ πάρουν τὴν πλᾶκά της καὶ τὴν Ἀριθμητικήν της ἡ καθεμία.

— Καλὸ εἶνε νὰ μας ἀκούσετε πρῶτα στοὺς πίνακας τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

Ἡ κυρία Μάρσαλ τὸ ἔπραξε· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔκαμνε ἀνακατωτὰ τὰς ἐρωτήσεις, ἀντὶ νὰ τὰς πάρῃ κατὰ σειράν, ὅλη ἡ τάξις ἐπανεστάτησεν.

— Μά... τίποτε δὲν κάμνετε σωστά! — παρεπονέθη μὲ πεισμωμένον ὕφος ἡ Ἐλεονώρα.

— Ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι διδασκαλίας, κόρη μου· ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

— Ναί, μὰ ὁ δικός σας δὲν εἶνε κατάλληλος γιὰ μᾶς, ὅπως εἶνε τῆς μὶς Δάλυ, εἶπεν ἡ Μικρωωρή.

— Ἄμα συνειθίση κανεὶς τὸν ἕναν τρόπον, δὲν μπορεῖ ἐξαφνικὰ καὶ γρήγορα νὰ κάμη καὶ τὸν ἄλλον, εἶπεν ἡ Δωροθέα· ὑπῆρχε δὲ ἀρκετὴ ἀλήθεια εἰς τὴν παρατήρησίν της, διότι ἡ κυρία Μάρσαλ ἐστενοχωρήθη ἀρκετὰ μὲ αὐτήν.— Δὲν νομίζετε πῶς πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν σήμερα, ὅπως εἴμαστε συνειθισμένες; ... διότι, ἐπὶ τέλους, ἡ μὶς Δάλυ, θὰ γνωρίζη ὑποθέτω ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ μᾶς. Καλλίτερα θὰ ἦτον ἴσως νὰ μας βάλετε μερικὰ προβλήματα νὰ λύσωμεν.

Ἡ κυρία Μάρσαλ εἶχε σχηματίση σοβαρὰς ἀμφιβολίας διὰ τὴν σοφίαν τῆς μὶς Δάλυ, ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ τὸ εἰπῇ. Ἐκρυψε καὶ τὴν στενοχωρίαν, τὴν ὁποίαν της ἔδωκεν ὁ προστατευτικὸς τόνος τῆς Δωροθέας, ἔπιασε τὸ βιβλίον, καὶ ἔδωκεν εἰς τὰς μαθητρίας της μερικὰ προβλήματα νὰ λύσουν. Ἐὼς ὅτου δὲ τὰ λύσουν, ἐφώναξε τὴν Οὐΐνιφρεδ διὰ νὰ τὴν ἀκούση εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἡ Οὐΐνιφρεδ ἐγνώριζε νὰ συλλαβίζη· ἄμα ἐπροσπαθοῦσεν, ἤξευρεν ὅτι «γ-ά-τ-α» δὲν συλλαβίζεται «ψωμί», ἀλλὰ αἱ γνώσεις της δὲν ἔφθαναν καὶ πέραν τοῦ σημείου τούτου. Ἡ Κυρία Μάρσαλ ἔκαμεν ὅ,τι ἠμποροῦσε διὰ νὰ τὴν φιλοτιμήση· τῆς εἶπε πῶς ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ἐξ ἐτῶν ἤξευρε κ' ἐδιάβαζε μεγάλες ἱστορίες στὴν τυφλὴν γιαγιά του.

— Ναί! μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ τυφλὴ γιαγιά! ἀπήντησεν ἡ μικρούλα, καί, ἐπειδὴ ἡ Δωροθέα καὶ Μαριωρὴ ἐμβῆκαν στὴν μέσην ὡς συνήγοροί της, ἡ κυρία Μάρσαλ ἀπεφάσισε νὰ της ὁμιλήση ἰδιαιτέρως ἄλλην ὥραν.

Ἐπλησίαζε τὸ μεσημέρι πλέον. Δι' αὐτὸ ἐσκέφθη ἡ μητρυιὰ ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ κυττάξη τὰς λύσεις τῶν προβλημάτων, κ' ἔπειτα νὰ διαλύση τὴν τάξιν. Τὰ δύο μεγάλα κορίτσια εἶχαν κάμη ἄριστα τὸ ἔργον των. Ἡ Ἐβελίνα ἄφισεν ἀτελείωτον τὸ πρόβλημα, διότι ἐζαλίσθη,— εἶπε. Τῆς Μαριάννας αἱ λύσεις ἦσαν ὀρθαί, ἀλλὰ ἡ Ἐλεονώρα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἀντὶ νὰ ἐργασθοῦν, εἶχαν παίξη «σταυροὺς καὶ νοῦλλες» εἰς τὲς πλᾶκές των.

— Ἀληθινά, πρέπει νὰ σάς το πῶ, παιδιά μου... εἶσθε πολὺ δύσκολα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

Ἡ Ἐλεονώρα ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὴν ἐκύτταξε μ' ἕνα προκλητικὸν χαμόγελο;

— Μὴ θυμόνης δὰ τόσο πολύ, ἀγαπητὴ *Ἀλίκη!* Τὴν ἐρχόμενη φορά, θὰ τα καταφέρης καλλίτερα μαζί μας.

— Ἐλεονώρα! δὲν πρέπει νὰ μιλῆς σ' ἐμένα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο!

— Θὰ μιλῶ, ὅπως μ' ἀρέσει! ἀντέκρουσεν ἡ Ἐλεονώρα ἀπαθῶς τὴν μητρυιάν της.

— Ὀφείλεις νὰ μου ζητήσης συγχώρησιν, ἢ νὰ ἔβγης ἔξω! εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, προσπαθοῦσα νὰ συγκρατηθῇ.

— Ἄμα τήνε *πιάσουν*, καλλίτερα εἶνε νὰ την ἀφίση κανεὶς μόνην, ὡς που νὰ ἔλθη στὰ λογικά της, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Δὲν παίρνει αὐτὴ ἀπὸ συμβουλὲς καὶ λόγια!

— Μοῦ κάμνεις τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφίσης νὰ κανονίσω ἐγὼ τὸ ζήτημα, Δωροθέα; εἶπεν ἀποτόμως ἡ κυρία Μάρσαλ. — Ἐλεονώρα ἔβγα ἔξω ἀμέσως.

— Δὲν βγαίνω! ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα. Φύγε σὺ ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἂν δὲν σ' ἀρέση νὰ κάθεσαι μαζί μου...

— Χειρότερα θὰ τὴν κάμετε ἔτσι... ἤρχισε νὰ λέγη ἡ Δωροθέα.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξεν ἡ θύρα, καὶ ἡ Μαρία, ἡ ὁποία ἐνόμιζεν ὅτι τὰ κορίτσια ἦσαν μόνα των, εἰσῆλθεν. Ἀντελήφθη μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα τί συνέβαινε, διότι ἐγνώριζε καλὰ τὰ παιδιὰ καὶ ὅλα τὰ ἰδιώματά των.

— Σᾶς ἐφέρθηκε ἄσχημα ἡ μὶς Ἐλεονώρα, κυρία μου; ἠρώτησε.

— Πολὺ ἄσχημα, Μαρία, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἔβγῃ ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ δωμάτιον!

Ἡ Μαρία ἔπιασε τὴν Ἐλεονώραν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, τὴν ὡδήγησεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ἡ κυρία Μάρσαλ ἔβγαλεν ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, καὶ ἐπρόκειτο νὰ στρέψη τὸν λόγον πρὸς τὰ ἄλλα κορίτσια, ὅταν ἡ Μαριάννα ἔβαλε τὲς φωνές.

— Αὐτὴ ἡ στρίγγλα, ἡ Ἰσαβέλλα μ' ἐτσίμπησε! εἶπεν.

—Ὄχι, δὲν την ἐτσίμπησα! εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, παρουσιαζομένη ἀπὸ τὸ τραπέζι ἀποκάτω, μ' ἕνα βιβλίον στὸ χέρι, τὸ ὁποῖον ἐνεχείρισεν εἰς τὴν μητέρα. — Κυττάξτε! νὰ γιατὶ ἦτο σωστὴ ἡ λύσις τῆς Μαριάννας!

Ἡ κυρία Μάρσαλ παρετήρησε τὸ βιβλίον.

— Ὦ! Μαριάννα! εἶπε· τὸ ἔλυσες λοιπὸν μὲ τὴν «Κλεῖδα τῶν Προβλημάτων»;

Ἔπιασε τὴν πλᾶκα τῆς Μαριάννας, καὶ ἐξηκρίβωσεν ὅτι, ἂν καὶ ἡ λύσις ἦτο ὀρθή, ἡ ἐκτέλεσις τῶν διαφόρων πράξεων ἦτο ἐσφαλμένη.

Ἡ Μαριάννα ἐξέσπασε στὰ κλάμματα.

— Τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σας εὐχαριστήσω, εἶπε· γιατὶ ἐγώ, ποτέ, ποτὲ δὲν λύνω σωστὰ τὰ προβλήματα...

— Ἔπρεπεν ὅμως, Μαριάννα, νὰ συλλογισθῆς ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μ' εὐχαριστήσης μὲ τὴν ἀπάτη.

— Ἐγώ, δὲν το λέγω αὐτὸ «ἀπάτη», ἀφοῦ κανένας δὲν ἔπαθε τίποτε, — εἶπε μὲ φωνὴν πνιγμένην εἰς τοὺς λυγμοὺς ἡ Μαριάννα.

— Ἀλλά, καλό μου κορίτσι, εἶπε μὲ ἤπιον τόνον ἡ κυρία Μάρσαλ, ἐνῷ ἐχάϊδευεν ἁπαλὰ τὰ μαλλάκια τῆς θρηνούσης προγονῆς της, ἐπροσπαθοῦσες νὰ με γελάσης, ἐμένα.

— Μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σας εὐχαριστήσω, ἐπανέλαβεν ἡ Μαριάννα.

— Εἶνε γελοῖον νὰ κλαῖς ἔτσι... σὰν μωρὸ παιδί! εἶπεν ἡ Μαριάννα.

— Ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ κλαίει, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πῶς εἶνε λυπημένη.

— Ναί, ἀλήθεια... εἶμαι μετανοημένη καὶ λυπημένη πρὸ σας ἔκαμα νὰ θυμώσετε, καὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ το ξανακάμω, ἀφοῦ δὲν σας ἀρέσει!... εἶπεν ἡ Μαριάννα, καὶ ἐσήκωσε τὸ προσωπάκι της διὰ νὰ τῆς το φιλήση ἡ μητέρα.

Ἡ κυρία Μάρσαλ δὲν ἦτο τελείως εὐχαριστημένη, διότι τῆς ἔφανη ὅτι ἡ Μαριάννα δὲν ἐκατάλαβε καλὰ ποῦ ἀκριβῶς ἔκειτο τὸ σφάλμα της· τὴν ἐφίλησεν ὅμως καὶ την ἐσυγχώρησεν, ἀνέβαλε δὲ τὴν περαιτέρω συζήτησιν δι' ἄλλην ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὁμιλήση χωρὶς νὰ εἶνε αἱ ἄλλαι παροῦσαι. Εἶπε στὰ κορίτσια ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ μαζεύσουν τὰ βιβλία των, ἐπέβλεψε νὰ το κάμουν ὅπως πρέπει, — καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε πάλιν ἡ Μαρία μὲ μίαν πρόταση, ἡ ὁποία ηὐχαρίστησεν ὅλες.

— Εἶνε παραπολὺ ὁμίχλη ἔξω, καὶ δὲν εἶνε γιὰ περίπατο τὸ ἀπόγευμα, εἶπε· μήπως σας πειράζη, κυρία, ἂν τὸ ἀπόγευμα κάμουν ἑορτὴν αἱ μικρὲς κυρίες, κ' ἔλθουν νὰ πάρουν τὸ τσαΐ μαζί μου;

— Τί καλά! ἐφώναξεν ἡ Ἰσαβέλλα.

Καὶ ἡ κυρία Μάρσαλ, ἡ ὁποία, ὅπως εἶχεν ἀντιληφθῆ ἡ Μαρία, ἦτο ἐντελῶς ἀποκαρδιωμένη, ἔδωκε προθύμως τὴν συναίνεσίν της.

— Ἡ Ἐλεονώρα ὅμως δὲν θὰ ἔλθη, παρὰ ἀφοῦ ζητήση συγχώρησιν, ἐπρόσθεσεν.

— Ὦ! τώρα δὲν θ' ἀργήση νὰ το κάμη κι' αὐτό! ἐφώναξεν ἡ Ἰσαβέλλα, κ' ἔτρεξεν ἔξω νὰ εὕρη τὴν ἀδελφήν της.

— Πρέπει νὰ μας δώσετε καὶ χρήματα γιὰ τὰ τσουρέκια! εἶπε τότε ἡ Οὐΐνιφρεδ.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Δωροθέα· βλέπετε, εἴμαστε τόσο πολλὲς ἐμεῖς, ὥστε ἀγοράζομε ἐμεῖς τὰ γλυκίσματα. Ἡ Μαρία βάζει τὸ βούτυρο καὶ τὸ ψωμί. Εἶνε καὶ αὐτὸ μεγάλο ἔξοδο, ἀλλὰ δὲν

καταδέχεται νὰ τα πᾶμε ἐμεῖς αὐτὰ τὰ πράγματα...

Ἡ Μαρία ἔφυγε γελῶσα ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἡ δὲ κυρία Μάρσαλ ὑπεσχέθη νὰ δώση τὸ ἀπαιτούμενον χρῆμα.

— Λυποῦμαι ποῦ ἠναγκάσθην νὰ σου μιλήσω προτήτερα τόσον ἀπότομα, Δωροθέα μου,—εἶπε, θέτουσα μὲ γλυκύτητα τὸ χέρι της ἐπάνω εἰς τὸν ὦμόν της· ἀλλά, ξεύρεις, σ' ἀρέσει λιγάκι νὰ ἐπεμβαίνῃς.

— Ἐπεμβαίνω ὄχι δι' ἄλλον λόγον, παρὰ διότι καταλαβαίνω τὰ κορίτσια καλλίτερα ἀπὸ ἐσᾶς, καὶ θέλω νὰ σας βοηθήσω εἰς τὸ ἔργον σας! εἶπεν ἡ Δωροθέα ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τὴν θωπείαν τῆς μητρυιᾶς της.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσῆλθεν ἡ Ἐλεονώρα, μὲ κατεβασμένα μοῦρτα. Ἐφιθύρισε κάτι τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο σὰν αἴτησις συγγνώμης, καὶ ἡ κυρία Μάρσαλ ὑπεσχέθη νὰ παραβλέψη αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν κακὴν συμπεριφοράν της...

— Νά σας πῶ! δὲν εἶμαι στ' ἀληθινὰ λυπημένη! εἶπεν ἡ πονηρὴ Ἐλεονώρα, μόλις ἡ προσωρινὴ δασκάλισσά των, κουρασμένη πλέον, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον· τὸ ἔκαμα φυσικά, διότι ἤθελα νὰ πάω στῆς Μαρίας...

Ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρὴ ἤρχισαν καὶ αἱ δύο νὰ την ἐπιπλήττουν καὶ νὰ την νουθετοῦν, ἀλλὰ ἐκείνη ἔκαμε τὸν κουφόν, κ' ἔτρεξεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, τότε δὲ ἡ Δωροθέα παρετήρησεν ὅτι ἦτο «κρῖμα, ποῦ ἡ μαμμα τόσον ὀλίγον ἤξευρε ἀπὸ παιδιὰ καὶ πῶς νὰ τα διευθύνη». Θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν, ἂν ἡ κυρία Μάρσαλ δὲν ἐπροθυμοποιεῖτο τόσον πολὺ νὰ καταπραΰνη τὴν Δωροθέαν, καὶ ἂν ἠρνεῖτο νὰ ἐπιτρέψη εἰς τὴν Ἐλεονώραν τὴν ἔξοδον· διότι τώρα αὐτὴ μὲν εἶχε ἕνα ἀέρα, σὰν νὰ ἐθριάμβευσεν, τῆς δὲ μεγάλης κόρης ἐνισχύθη ὁ περιφρονητικὸς οἶκτος, τὸν ὁποῖον ασυνειδήτως ἔτρεφε πρὸς τὸν ἀσθενῆ, ὡς ἔλεγε, χαρακτῆρα τῆς μητρυιᾶς της.

Ἡ καϊμένη ἡ κυρία Μάρσαλ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀπελπισίαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, διότι εἶχεν ἀρχίση νὰ ἐννοῇ πολὺ καλὰ πῶς εἶχαν τὰ πράγματα, καὶ νὰ αἰσθάνεται πόσον ὀλίγην ἐπιρροὴν εἶχεν εἰς τὰς προγονάς της, καὶ τί εἴδους τοῖχος τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ αὐτάς, μ' ὅλας τὰς εἰς τὸ φαινόμενον φιλικὰς σχέσεις των...

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἶνε ἄρρωστον τὸ ἄλογον τοῦ *Μικροῦ Ἱππέως*, καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης τὸν συμβουλεύει νὰ φωνάξουν τὸν κ. Γ.

— Μὰ τί; στρατιωτικὸ γιατρὸ θὰ κράξω; διαμαρτύρεται ὁ *Μικρὸς Ἱππεύς*.

— Πῶς; ἀπαντᾷ ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἀφοῦ εἶνε *ὑπάιαρος*, δὲν γιατρεύει τοὺς ἵππους;

Ἐπιστολὴ ἐπὶ τὸν Ἀδόμπον Ἀφέντη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὴν *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, ἡ ὁποία κατὰ τὸ ἔτος 1903-1904 ἔλαβε βραβεῖα εἰς διαφόρους Διαγωνισμοὺς (Λυσεων, Ἀσκήσεων, Διηγήματος, Μεταφράσεως), δίδοντα ἄθροισμα τὴν μονάδα. Ὅθεν ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* δικαιοῦται νὰ ζητήση 3 τόμους ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς ὡς βραβεῖον. Θὰ δημοσιευσω δὲ καὶ τὴν φωτογραφίαν της, τὴν ὁποίαν ἔλαβα.

Η ΝΕΑ ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐχύθη ὁλόκληρος εἰς τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου, καὶ εἶνε τὰ καινουργῆ στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα τυπόνεται τώρα τὸ φύλλον μας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Βλέπετε τί καθαρά, τί εὐανάγνωστα, τί ὡραῖα; Ἐν εὐχαριστῶ λοιπὸν εἰς τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου, ποῦ ἐφρόντισαν γιὰ τὰ μάτια τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων.

«Παιδιά! φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν! Μὴν μπλεχθῆτε, καὶ θὰ την πάθετε!» Αὐτὰ συμβουλεύει ἡ *Ζαππὶς* [ΕΕΕ] εἰς τὸ τελευταῖον γράμμα της· ἀλλ' εἶνε ἀργά... σωρὸς μοῦ ἦλθαν αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰ προβλήματα τοῦ Ἀνανία, καὶ τοῦ τας ἔδωσα ὅλας. Τὰ παιδιὰ μπλέχθηκαν... νὰ ἰδοῦμε θὰ την πάθουν; — Πολὺ ἐχάρηκα, *Ζαππίς*, ποῦ γνώρισες καὶ προσωπικῶς τὴν *Π κραμένην Καρδούλαν*. Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαΐδωνα διὰ νὰ ἰδῇ πόσον σ' εὐχαρίστησαν τὰ «Διηγήματά» του καὶ νὰ χαρῇ.

Ναί, φίλε μου *Δ. Γ. Διανόπουλε*, μ' ἐκπληξιν, ἀλλὰ καὶ μὲ βαθυτάτην μου λύπην ἔμαθα ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὴν Σχολήν σας. Ἔχω τόσῳ πολλοὺς καὶ καλοὺς φίλους εἰς τὴν Χάλκην! Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ δὲν ἔπαθε κανεὶς τίποτε... Αἱ ζημίαι ποὺ δὲν διορθώνονται ἀπὸ ἄνθρωπον, ἐκεῖναι εἶνε αἱ φοβεραί! — Ὅσον διὰ τὰ φύλλα τὰ ἐφετεινά, ἑκάστον τιμᾶται λεπτὰ 15.

Ἄσπρε Δράπη, ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε κακή. Κ' ἐγὼ ἐσυλλογίσθην πολλάκις ὅτι ἓν Δελτίον ἐκ 4 σελίδων, τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἐξώφυλλον καὶ νὰ περιλαμβάνῃ τὰς Ἀγγελίας, τὴν Ἀλληλογραφίαν, τὸ Παιδ. Πνεῦμα, τὰς Ἀσκήσεις κτλ. ἠμποροῦσε νὰ βελτιώση πολὺ τὸ φύλλον, διότι θὰ του ἄφινε πολὺν τόπον ἐλεύθερον. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ καινοτομία θὰ ἐστοίχιζε 10,000 δρ. τουλάχιστον κατ' ἔτος. Καὶ ποῖος θὰ τας ἐπλήρωνε;...

Ἕνα χαριτωμένο λογοπαίγνιον ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς «Βοσκοπούλας» τοῦ *Μικροῦ Αἴμου* [ΕΕ]: «Τὰ Ἀγύριστα Κεφάλια μὲ κάμνουν νὰ μὴ γνωρίζω τὸ κεφάλι μου, ἀκόμη καὶ ὅταν μοῦ φωνάζουν. Κακὸ αὐτό, τὸ ὁμολογῶ, μὰ τί νὰ γίνῃ;»

Καλὰ ποῦ μου ὑπενθύμισες τὰς Ἀσκήσεις μὲ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [Ε], λοιπόν, ὁ πρῶτος γῦρος ἐτελείωσεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον. Δηλαδή, ἐδημοσίευσα ἕως τώρα ἀπὸ μίαν Ἄσκησιν τοῦ καθενός. Ὁποιος δὲν εἶδεν ἀκόμη Ἄσκησίν του, πρέπει νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ Συλλογή του — ἂν ἔστειλεν ἐννοεῖται,— *δὲν ἐλήφθη*.

Μὲ τέτοιαν γραμματοπλημμύραν, δὲν πρέπει νὰ εἶναι τόσον ἀπαιτητικός, *Σκιτεμένε Ναύτη*. Τὸ Δημοψήφισμα θὰ γίνῃ γρήγορα καὶ τότε θὰ ἰδῇς πῶς. Ἡ Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῇ τὸν Φεβρουάριον. Ἡ «Πόλις τοῦ Χρυσοῦ» θὰ τελειώσῃ μὲ τὴν πρώτην ἑβδομηνίαν. Εἰς τὴν πόλιν σου ἔχω καμμιὰ δεκαριὰ συνδρομητάς. Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;

Νὰ πόσον μάγαπᾶ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος* [Ε]: Τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ὁ πατέρας του τὸ ἠρώτησε τί δῶρον θέλει νὰ του κάμῃ, καὶ αὐτὸ τοῦ ἀπήντησεν: «Ἐγώ, τὸ πρῶτον δῶρον ποὺ θέλω εἶνε νὰ μ' ἐγγράψῃς εἰς τὴν ἀγαπητήν μου Διάπλασιν.»

Πολὺ σωστά! Δι' αὐτὸ καὶ ἡ *Μαρουσία* [Ε] σκέπτεται «ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἕνα παιδὶ ἀληθῶς εὐτυχές, χωρὶς σύγχρονος νὰ εἶνε συνδρομητής μου.» — Ὅσον δία τ' «Ἀγύριστα Κεφάλια», περίμενε νὰ τελειώσουν, καὶ τότε θὰ ἰδῇς τί πρέπει νὰ μιμηθῇς καὶ τί ὄχι...

Ἐπιστολαί, ἕναι σωρός, ἔμειναν διὰ τὴν ἄλλην ἑβδομάδα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀετὸν τῆς Ὄσσης* (Ε.Χ.Α. ἔτσι· μὲ τὴ βοήθεια τῆς δασκάλισσάς σου, νὰ μου γράψης συχνά·) *Χρυσοῦν Κάλυκα* (Δ.Κ.Δ.) *Βουχώμενον Λέοντα* (Δ.Γ.Α. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Πλαγιωμένην Σκιὰν* (Π.Π. χάρην Λυσεων ἔστειλα· περιμένω νὰ μου γράψῃς κ' ἐκτενέστερα·), *Ἀνθισμένην Χίον* (Α.Ε.Μ.) *Καθαρὸν Ἀέρα* (Γ.Α.Γ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· διὰ τὴν κάρταν σ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Μαραμένον Μενεξὲν* (Κ.Α.Μ.) *Λιάκον* (Η.Α.Κ. ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ·) *Ἀρτεμάν* (Ν.Ν.Ν. ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἄλλοτε ὁ ἀδελφός σου· νὰ το τιμήσης ὅπως ἐκεῖνος·) *Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου* (Α.Α. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) *Τέρακα τοῦ Πόντου* (Ι.Φ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον· χάρην λυσεων ἔστειλα·) *Αὔραν τῆς Νυκτός* (Ι.Δ.Π. βεβαίως τὰ φύλλα ἐχάθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὰ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Τόξον τοῦ Φοίβου* (Β.Γ.Π. ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ σου ἀρέσει·) *Φάρον τῆς Αἰγίνης* (Π.Α.Π. αὐτὸ σοῦ ἐκλέγω ἀπὸ τὰ τρία του προτείνεις·) *Αἰθρίαν Νύκτα* (Ε.Ν.Γ.) *Αὐγερινὸν* (Α.Γ.Σ. σοῦ ἔστειλα ὅλα τὰ φύλλα ἐξ ἀρχῆς τὰ ἔλαβες;) *Πομπαῖον Ἐρμῆν, Κομπογιαννίτην, Νεᾶρον Ἐφιάλτην* (Π.Α.Ρ.) *Οὐράνιον Ἄγγελον* (Ε.Γ.Φ.) *Μαρίαν-Λουΐζαν* (Ε.Ν.Π.) *Δοῖκα τοῦ Ποντικοχωρίου* (Κ.Γ.Ι. εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) καὶ *Τειρεσίαν* (Σ.Π.Π. ἔστειλα·)

Τὸ ψευδώνυμον *Χλωμὸς Τραγουδιστὴς* μεταβιβάζεται εἰς τὸν φίλον μου Σ.Σ. διότι ὁ ἐξάδελφός του τὸ παρεχώρησεν εἰς αὐτόν.

Οἱ φίλοι μου Αἰμ. Σ.Α. Ἀντ.Ι.Ρ. καὶ Μιχ. Α.Τ. παρακαλοῦνται νὰ μου ξαναστείλουν τὰ πρὸς ἐκλογὴν ψευδώνυμα, συνοδεύοντες τὴν αἴτησίν των ἕκαστος μὲ 1 δραχμήν. (Δὲν το λέγει ὁ Κανονισμός;)

Ὁ φίλος μου *Π. Μ. Πέπας* οὔτε αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν εὗρε κατάλληλον ψευδώνυμον. Ἂν το ἐνέκρινα, θὰ ἐγίνετο ἴσως αἰτία νὰ καταχθῇ τὸ φυλλον εἰς ξένον τι κράτος, ὅπου ἔχω πολλοὺς συνδρομητάς. Ἂς ἐκλέξῃ λοιπὸν τίποτε ἄλλο.

Ὁ φίλος μου *Θ. Ν. Φιλάρετος*, δὲν θὰ λάβῃ ψευδώνυμον. Θὰ διαγωνίζεται μὲ τόνομά του καὶ νὰ το ξεύρετε. Μόνον Μ. Μυστικὰ δὲν θὰ εἴμπορῇ νὰ ἀλλάσσῃ, διότι διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀπαιτεῖται ψευδώνυμον.

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Κυρία Τράκα-Τρούκα* (Μ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) καὶ *Μιμόζα* (+ + [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ρεμβασμὸς* μὲ τὴν *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*, *Πάντα Γελαστήν*, *Ἀδελφὴν Ψυχὴν* καὶ *Ζὸ-Ζό* — ἡ *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος* μὲ τὸν

Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἐξόρατον Ἕλληνα, Ναυποποῦλαν τοῦ Μεσολογγίου, Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς καὶ Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὸ *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι, Θερινὴν Βροχήν, Λάτρην τῆς Δήμητρος Μικρὸν Λέσβιον καὶ Ζώρλιγκ* — *Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία* μὲ τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος, Παιδικὴν Χαράν, Ψάλτην τῆς Ἐλευθερίας, Λευκὴν Νύκτα καὶ Κίτρινην Μάσκαν* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* — ἡ *Χαρὰ Παυσέληνος* μὲ τὴν *Χακὴν Ἡρωΐδα* καὶ *Νύμφην τῆς Προποντίδος* — τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὴν *Χρυσῆν Πεταλούδαν, Χρυσὸ Παιδί, Χρυσοῦν Μῆλον, Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην* καὶ *Χρυσὸ Καναρινάκι* — τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* μὲ τὸν *Γηραιὸν Νεῦλον, Ἀκάνθινον Στέφανον, Ἴαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* καὶ *Κῦμα τοῦ Φαλήρου* — ἡ *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* μὲ τὴν *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου, Κίτρινην Μάσκαν, Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο, Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* — ὁ *Φωστὴρ τῆς Αὐγῆς* μὲ τὸν *Μακρολαίμην, Δωρίδα Παρθένον, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Ἱππότην τοῦ Πηλίου καὶ Θεσσαλομάγνην* — ἡ *Κυματίζουσα Σημαία* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον, Μαραμένον Ρόδον, Σιωπηλὴν Νύκτα, Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς, Παλλάδα, Χονισμένην Κούκλαν, Μαρίαν τῶν Μεδίκων* καὶ *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον* — ὁ *Χειμωνάτικος Ἥλιος* μὲ τὸ *Μή με Λησμόνει, Αἰμοσταγῆ Χρωστῆρα, Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανὴν* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος* — ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ τὴν *Ἰδύτροπον Νεάνιδα, Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγὴν* — ἡ *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ* μὲ τὸ *Ἴλιον Μέλαθρον, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* καὶ *Κόκκινον Κρίνον* — ὁ *Πυθηκάνθροπος* μὲ τὴν *Ἰδύτροπον Νεάνιδα, Χλόην, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην, Ζαπείδα* καὶ *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν* — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Βρύχωνα, Γλυκεῖαν Μαΐαν* καὶ *Ζωφερὸν Μεσαιωνα* — ὁ *Φαίνων* μὲ τὴν *Ψαροπούλαν* καὶ *Κυρίαν Τρίγκα-Τράγκα* — ὁ *Κρόταλος* μὲ τὸν *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου, Ἑσπερίαν Αὔραν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Πύργον τῆς Πέτρας* καὶ *Ναυσικάν*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια **Μικρῶν Μυστικῶν** δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ καθωρισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, **δὲν διαβιβάζονται.** Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, — ὄχι ὀλιγώτερον.

[Ἄνευ γραμματοσήμου τετράδια μοῦ ἔστειλαν κατ' αὐτάς: ἡ ὁ *Ἀπαστράπτων Μανδύας*, ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Καστελίου* καὶ πέντε τὸ *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ*. Τὰ διεβίβασα, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν φορὰν, καὶ μοῦ ὀφείλουν τὰ ἀνάλογα δεκάλεπτα. Εἰς τὸ ἑξῆς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἄνευ δεκαλέπτου θὰ μένουν εἰς τὸ γραφεῖον μου, διότι οὔτε καιρὸν οὔτε τόπον ἔχω νὰ εἰδοποιῶ καὶ νὰ κρατῶ λογαριασμούς.]

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μάριον Γ. Πιπινέλην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμα· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης) *Αἰγυπτιακὸν Φοῖνικα* (εὐχαριστῶ θερμῶς· συγχαρητήρια διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Ἀναγνωστηρίου· πολὺ ὡραία ἰδέα) *Γλωσσοκοπάναν* (δὲν πειράζει· ἄλλην φορὰν ποῦ δὲν θὰ βιάζεσαι νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον καὶ δὲν θὰ σοῦ πονῇ τὸ χέρι, θὰ μοῦ γράψῃς καλλίτερα) *Χειμώνανθον* ([ΕΕ] ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τοῦ 1905 μοῦ ὑπερήρεσε καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔχῃ συνέχειαν λαμπράν· τὸ ἐπεισόδιον ὡραιότατον) *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραιοτάτην φωτογραφίαν τοῦ Δένδρου τῆς Παναγίας) *Παιδικὴν Χαράν* ([ΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ ἡ ὡραιοτέρα ἡμέρα ἀπὸ τὰς ἑορτὰς ἦτο ἡ μυριοπόθητος παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς) *Ἀδελαΐδα Παπαμάρκου* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις) *Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης* [σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· εἰπὲ εἰς τὴν *Ἀργυρᾶν Παυσέληνον* ὅτι περιμένω γράμμα της] *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* (μιὰ πιθανὴ ἔφθασε τὰ χεῦνε; φαντάζομαι τί σφαῖρες φοβερὲς θὰ ἐκάματε· ἀλλὰ προσοχή! τώρα ἐσχάτως, ὁ Δαννούντζιο, ὁ διάσημος ἰταλὸς συγγραφεύς, ἐκτυπήθη ἀπὸ μίαν χιονόσφαιραν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸ μάτι του) *Πύργον τῆς Πέτρας* ([Ε] εἶχεν ἀνακατευθῆ στὰ χαρτιά μου ἡ χριστουγεννιάτικη ἐπιστολή σου, καὶ μόλις σήμερα τὴν ἐδιάβασα· πολὺ ὡραία!) *Ἑλένην Ἀναστασάκη, Παλλάδα* [Ε] μὴν ἀνησυχῆς, καὶ ἡ Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῆ γρήγορα· νὰ πῆς εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τὸ «Σχολεῖον τῶν Ζώων» δὲν εἶνε ὁλωσδιόλου διὰ μικρὰ παιδιά, ἀφοῦ ὁ κ. Ματμουδιάδης εἶνε Δ. Φ. δηλαδὴ Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας! αὐτὸ ἔκαμε καὶ πολλοὺς μεγάαλους νὰ τὸ διαβάζουν) *Ὀμφαλὸν τῆς Θρακῆς* ([Ε], ὁ ὁποῖος «ἂν δὲν ἐξεσπάθωσε, τουλάχιστον ξεμαχαίρωσε· διότι τὸ σπαθί του σκούριασεν ἀπὸ τὴν πολλὴν ὑγρασίαν τοῦ τόπου του») *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἔμμετρον ἐπιστολήν· ἀλλὰ διατί μὲ πράσινο μελάνι; τὸ μαῦρο εἶνε τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα) *Καίτην Τσαξροπούλου, Ταπεινὸ Γιασεμὶ* ([ΕΕ] διὰ τὰς εὐφυέστατα γραμμένας ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν πρώτων φυλλαδίων) *Ἥρακλῆν Ἀρκάδι* (βέβαια διὰ τὸ Ἡμερ. Σκόκον πρέπει νὰ στείλῃς 5 φρ. χρυσᾶ) *Φάρον τοῦ Λεάνδρου* (ὡραῖα ἕνα-δύο βδ. δημοσιευθοῦν) *Θαλάσσιον Ἀέρα* ([Ε] ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μοῦ περιγράψῃς αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν· πάντα ὠφελεῖται κανεὶς ὅταν γράφῃ) *Ἀριστείδην Ι. Σιώτην* (ἔστειλα εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα) *Φρὰ Διάβολον* ([ΕΕ] ἔχω πάντοτε ὑπ' ὄψει μου τὴν πρότασίν σου· ἄφησε, νὰ προχωρήσῃ ὀλίγον τὸ ἔτος, καὶ τότε βλέπομεν· ἐντούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ θερμάτατον ἐνδιαφέρον) *Ξανθομαλλοῦσαν* κτλ. κτλ.

Νέες ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μὲ τὴν 15 Ἰανουαρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκτὰ μέχρι τῆς 4 Μαρτίου

Ὀχάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιωφείῳ μας εἰς φαπέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

81. **Λεξίγριφος.**

Πρόθεσιν μ' ἐπίρρημα
Χρονικὸν ἑνώνεις
Καὶ μὲ μόριον κοινόν,
Καὶ προφήτην ἔξαφνα,
Αὗτα, φανερώνεις,
Ἀπὸ τὰς Γραφὰς γνωστόν.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Χειμώνανθου.

82. **Συλλαβόγριφος.**

Τὸ πρῶτον μου εἶνε γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Τοῦ χρόνου ὑποδιαίρεσις τὸ ἄλλο,
Καὶ τ' ὅλον μου στὰ χλοερὰ λειβάδια
Ἀπήντησες συχνά, δὲν ἀμφιβάλλω.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Ὑψηπέτου Λέτου.

83. **Στοιχειόγριφος.**

Νῆσος εἶμαι ἑλληνική, ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς,
Κ' ἕνα πρᾶγμα μυτερό, ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Κυμαίρχου τῆς Θαλάσσης.

84. **Πωσαϊκόν.**

Ἡ Ἄρτα καὶ ἡ Βόνιτσα, ὁ Πύργος κ' ἡ Λαμία
Ἡ Πύλος καὶ τὸ Γύθειον ἀπῶνα δίνουν γράμμα
Καὶ πόλις ἄλλη μία
Γεννᾶται ἐν τῷ ἅμα.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Κοέθωνος.

85. **Γωνία μετὰ πυραμίδος.**

+ ★★★★★★ = Ρωμαῖος ρήτωρ.
+ + ★★★★★ = Νῆσος τοῦ Αἰγ.
+ + + ★★★★ = Ὄρυκτόν.
+ + + + ★★★ = Χώρα τῆς Ἑλλ.
+ + + + ★★★★ = Μέγας ποιητής.
+ + + + ★★★★★ = Κράτ. τῆς Εὐρ.
+ + + + + ★★★★★★ = Νῆσος Ἰταλική.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: ἔντομον, δημητριακόν, νῆσος τοῦ Αἰγαίου· ἡ κάθετος αὐτῆς σχηματίζει ῥῆμα περισπώμενον.

Ἐπτάλη ὑπὸ τῆς Ἀνῴας Καρδίας.

86-88. **Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα χωρῶν.**

1.— Αἱ νωπαὶ σταφυλαὶ εἶνε εὔγευστοι.
2.— Αἱ λατινικαὶ χῶραι παρακμάζουν.
3.— Αἱ Σάρδεις ἦτο πόλις ἀρχαία.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Ὀχρυοῦ Ἀμαράντου.

89-93. **Μαγικὸν Γράμμα.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις:

Πεῖρα, πόσον, φόνος, δκνός, ἄϋλος

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Φαίνωνος.

94. **Διπλῆ Ἀκροστιχίς.**

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος εὐρωπαϊκόν, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχ. φιλόσοφον:

1. Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 2. Ὄρος τῆς Τουρκίας. 3. Θεὸς ἀρχαῖος. 4. Πάπας. 5. Χωρίον τῆς Ἀττικῆς. 6. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 7. Ὄρος τῆς Τουρκίας. 8. Μεγαλόνησος. 9. Πόλις τῆς Ρουμανίας. 10. Ἤπειρος.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτυδος τῆς Καφύτου.

95. **Φωνηεντόλιπον.**

ν - δ - τ - δν - δ

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρμοῦ Προσωπείου.

96. **Γρίφος**

ὑ υ ω υ ἢ τὸ Μ.Α $\frac{1}{6}$ γραιῶν

Ἐπτάλη ὑπὸ τῆς Ῥοδοχρόου Βιολέττας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50.

550. Τόκιον (τό, κίων.) — 551. Κατάνη (κᾶ, τᾶ, νῖ.) — 452. Μῖτος-μῖσος. — 553. Κύψελος-Κυψέλη.

554. ΠΑΡΑ (ΑΡΑΠη. . .)
ΑΓΑΝ (ΑΝΑΓΑγης. . .)
ΡΑΚΗ (ΗΚΑΡδία. . .)
ΑΝΗΡ (ΑΡΗΝ Ασφαλῶς. . .)

555. ΜΕΛΙΣΣΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ
ΣΕΝΕΚΑΣ
ΚΙΚΕΡΩΝ
ΦΑΑΑΡΙΣ
ΧΙΜΑΙΡΑ
ΚΑΜΗΛΟΣ

556. Ἀννίβας. — 557. *Λέων, ρέων, ρέω, Κέω, Κῶ, Κῶς, θῶς.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Σταῦρος Μ. Σταματάκης, Χίος. (Ε, 15)

Συγχαίρω τὸν *Νάρκισσον* διὰ τὸ βραβεῖόν του, καὶ τοῦ ζητῶ Μ. Μυστικά. — *Νηρηΐς Πηνειοῦ.* (Ε, 16)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν. — James Politis, Robert College, pour Mlle Cléo Calaïs, Constantinople. (Ε, 17)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905